

Acorn, Wilfred Lorne

Private

L/74821

**1st Canadian Parachute
Battalion**



Wilfred Lorne Acorn is geboren op woensdag 6 februari 1918 in Prince Albert, Saskatchewan, Canada. Wilfred is de op twee na jongste van acht kinderen en heeft drie broers en vier zussen. Zijn moeder Elizabeth Jackson Baird (1881-1976) werd geboren in Ayr, Schotland en emigreerde naar Canada toen ze acht jaar oud was. Wilfred's vader, William Edgar Acorn (1879-1966), werd geboren in Pownal, Prince Edward Island en verhuisde als jonge jongen naar Saskatchewan. Het gezin woont op een boerderij ongeveer acht kilometer ten zuid oosten van Prins Albert, ongeveer anderhalve kilometer van Davis. Het zijn hardwerkende mensen en gerespecteerde leden van hun gemeenschap in Saskatchewan, en behoren tot de United Church.

Wilfred volgt zeven jaar onderwijs op Island Lake School, Davis, Saskatchewan. Audrey en Wilfred lopen samen naar school, onderweg sluiten veel kinderen aan die langs de route wonen.

Af en toe gaan Wilfred en Audrey in de winter samen met een inwonende leraar met de arrenslee naar school, hij kan niet verzuimen omdat hij verantwoordelijk is voor het geven van lessen.



Voor de schuur van de boerderij. Wilfred links, met zijn jongste zus Audrey en zijn oudste zus Gladys.

De Island Lake School heeft een schoolgebouw met twee lokalen, klas één tot en met zeven in de Junior Room en klas acht tot twaalf in de High School Room. De jongste jongens, Edgar en Wilfred, stoppen met school nadat ze de achtste klas hebben gehaald om te helpen met de boerderij. In die tijd moest je klas acht hebben of vijftien jaar zijn voordat je de school kon verlaten. Vader en moeder Acorn hebben land op drie verschillende plaatsen, Davis, Fenton en in een gebied ongeveer drie mijl ten westen van hun huis. Ze hebben een grote kudde runderen, ongeveer honderd varkens en tien paarden.



Een familiefoto van het gezin Acorn met Wilfred uiterst links gevolgd door Wesley, vader William, Gladys, Arnold en Edgar. Op de voorste rij Blanche, Audrey, moeder Elizabeth en Edna.

Tijdens de Tweede Wereldoorlog mogen boeren maar één zoon thuis hebben in een bepaalde leeftijdsgroep. Er wordt besloten dat een van de oudere broers, Edgar, zich zal aanmelden. Maar Wilfred gaat in dienst zonder het iemand te vertellen! Hij meldt zich aan op 30 maart 1942 bij het 12^e District Depot C.A.A.F. in Saskatoon.

Wilfred weegt 82 kilo heeft een lengte van 1.80m., bruin haar en blauwe ogen. Zijn hobby's zijn sporten lezen en films kijken. Ook jaagt hij graag en speelt regelmatig ijshockey en softbal.

Wilfred krijgt zijn eerste training bij de artillerie aan de oostkust van Canada. Als de rekrutering voor het 1st Canadian Parachute Battalion begint, vraagt hij om overplaatsing. Hij moet vele medische tests ondergaan en wordt uiteindelijk goedgekeurd. Zijn onderdeel is gestationeerd in Camp Shilo in Manitoba en gaat op 28 december 1942 naar Fort Benning, Georgia, VS voor verdere training.



Camp Shilo in Manitoba

Bron : www.junobeach.org



75 meter hoge trainingstoren op Fort Benning, Georgia, VS

Bron : www.junobeach.org

Parachutisten training begint in Fort Benning, Georgia. Het vier weken durend trainingsprogramma is eerst gericht op het ontwikkelen van fysiek uithoudingsvermogen en discipline, en vervolgens op het vertrouwd maken van rekruten met de uitrusting en springtechnieken. Bij springoefeningen wordt eerst een 10 meter hoge toren gebruikt, hoog genoeg om de indruk van een grote hoogte te geven, later een 75 meter

hoge toren en tenslotte springen ze uit vliegtuigen. Ten minste vijf geslaagde sprongen uit een vliegtuig zijn nodig om gekwalificeerd te worden voor een parachutisten 'wing'.

Na deze training keren ze voor korte tijd terug naar Camp Shilo, Manitoba. Op 24 juli 1943 vertrekken 31 officieren en 548 mannen van het 1st Canadian Parachute Battalion naar Engeland aan boord van de Queen Elizabeth.

Het bataljon wordt ingedeeld bij de 3rd Parachute Brigade, onder leiding Brigadier Stanley James Ledger Hill.

In Engeland wacht het 1st Canadian Parachute Battalion meer training, dit keer in Carter Barracks in Bulford, nabij Salisbury. De mannen moeten werken aan hun fysieke prestaties en deelnemen aan gevechtsoefeningen tot op bataljonsniveau.

Brigadier Hill gelooft sterk in het belang van een optimale fysieke en mentale conditie, als de sleutel tot overleven. Om aan de eisen van Hill te voldoen, moeten parachutisten een veeleisend regime van hardlopen, gedwongen marsen en gevechtsoefeningen volgen. In augustus en september 1943 rennen ze elke ochtend 8 km. Elk bataljon moet in staat zijn voor de volgende test: een 80 km lange mars met volledige uitrusting binnen 18 uur. Het Canadese bataljon legt dit op 19 november 1943 af. Daarna, tot april 1944, neemt het deel aan grote gevechtsoefeningen, waarbij een landing op de Franse kust wordt gesimuleerd. Op 24 mei 1944 verlaat het bataljon Bulford naar het doorgangskamp Down Ampney om zich gereed te maken voor D-Day.

In de nacht van 5 op 6 juni 1944 vliegen ze het Kanaal over om een paar uur voor de amfibische aanval op de oostflank van het gebied te landen. Door slechte weersomstandigheden en slecht zicht landen de soldaten verspreid, soms vrij ver van de geplande dropzone. Desalniettemin, en ondanks het Duitse verzet, bereiken de mannen van het 1st Canadian Parachute Battalion hun doelen: het bezetten van de bruggen over de rivieren Dives en Divette in Varaville en Robehomme, het beschermen van de linkerflank van het 9th Parachute Battalion tegen de Duitse artillerieopstelling in Merville, en nemen een strategische positie in op een kruispunt in Le Mesnil. Het Canadese bataljon is later betrokken bij grondoperaties om het bruggenhoofd te versterken en de opmars van geallieerde troepen naar de Seine te ondersteunen. Op 6 september 1944

verlaten ze Normandië en keren terug naar het trainingskamp in Bulford in Engeland.

Van de 27 officieren en 516 mannen van het 1st Canadese Parachute Battalion kost het 24 officieren en 343 mannen het leven. Het bataljon moet op sterkte worden gebracht en getraind om weer gevechtsgereed te kunnen worden ingezet. Luchtlandingstroepen moeten worden geoefend in het aanvallend gevecht, in straatgevechten en het veroveren van vijandelijke posities. In december 1944 staan de parachutisten weer klaar en varen op eerste kerstdag naar België om deel te nemen aan de strijd in de Ardennen. Tussen 22 januari en 19 februari 1945 voeren zij de verdediging bij Roermond, Nederland, aan de Maas.

Op 18 februari 1945 maken een paar militairen in een kamer hun geweer schoon. De magazijnen liggen op tafel en Wilfred ziet dat een kameraad een magazijn in zijn wapen plaatst waarop Wilfred tegen hem zegt dat het zijn magazijn is. Die soldaat haalt het magazijn uit zijn wapen, legt het terug op tafel en herplaatst zijn eigen magazijn in zijn geweer. Ze hebben haast vanwege een bijeenkomst in het naastgelegen huis: de commandant wil zijn peloton toespreken. Terwijl Wilfred naar de uitgang loopt legt de andere soldaat zijn geweer op tafel en zet zijn baret op. Hij pakt zijn geweer van de tafel, er klinkt een schot en Wilfred valt in de deuropening op de grond. Hij is in zijn hoofd geraakt; hulp mag helaas niet meer baten en zo komt er, op 27-jarige leeftijd, een tragisch eind aan het leven van Wilfred Lorne Acorn.

Wilfred Lorne Acorn wordt begraven achter het klooster in Roggel, een plaats tussen Weert en Roermond.



Op 5 november 1945 word Wilfred Lorne Acorn herbegraven op de Canadese begraafplaats in Groesbeek, graf **XV. B. 4.**

Op zijn grafsteen lieten zijn ouders deze tekst toevoegen:

'At the going down
of the sun
And in the morning
We will remember him'



FACES TO GRAVES

*Stichting Faces to Canadian
War Graves Groesbeek*

Levensverhaal Gijs Krist, Research Team Faces to Graves.

Bronnen:

Audrey Evelyn Spencer(Acorn) en haar dochter Deborah de Kok, foto's.
Commonwealth War Graves.
Canadian Commission Book of Remembrance.
1st Canadian Parachute Battalion Museum.
Honourthem.Ca
Wikipedia.
Saskatchewan Virtual War Memorial.
junobeach.org
Heemkundevereniging Roggel.

~ ~ ~

Memories of Wilfred Lorne Acorn

"We lived on a farm about eight miles S.E. of Prince Albert, about one and one half miles from Davis. I walked to school each day but usually in group as there were quite a few homes along the route with other school aged children. Occasionally, in the winter I would get a ride with my brother, Wilfred. Since one of the teachers, boarded at our home, he was responsible for giving her a ride to school in the winter on the cutter (horse drawn sleigh). Island Lake School was a two room school house which included grades one to seven in the Junior Room and grades eight to twelve in the High School Room.

My two oldest sisters, Blanche and Gladys, were school teachers and were home only on weekends and holidays. The younger boys, Edgar and Wilfred, quit school after they passed the eighth grade to help with the farm. Back then you had to have your grade eight or be fifteen years of age before you could leave school.

Mom and Dad farmed land in three different places, Davis, Fenton and another area about three miles west of home. They kept a large herd of cattle, about a hundred pigs and ten work horses. At one point they had a better barn than house.

Before I finished grade twelve the Second World War was raging. Farmers were only allowed to have one man at home in a certain age group to farm and feed the families and soldiers. Any others could either sign up voluntarily to serve in the war or be conscripted. It was decided that one of my older brothers, Edgar, was going to volunteer but Wilfred went off first to enlist without telling anyone! My Dad would have been too old and since my two oldest brothers had their own farm they didn't have to go to war.

Wilfred was stationed on the east coast of Canada for about two years in regular army duty. When they began recruiting for the First Canadian Paratroop Battalion he applied for a transfer. He was required to go through many medical tests and was eventually accepted. His group was stationed at Camp Shilo in Manitoba and in 1942 went to Fort Benning, Georgia, U.S.A. for further training.

When the training was complete they returned to Camp Shilo for a short time and were called to action shortly before D-Day. On June 3, 1944, Wilfred and the other paratroopers

landed on the beaches of Normandy in France. Those who survived D-Day were stationed in Holland to await their next move which they expected would be Germany.

Wilfred wrote a few letters from overseas to the family. One of the stories he told while in Holland was an occasion where a few of them had to hide because they could see the Germans coming. In fear they moved a heavy iron stove in an abandoned house and hid in the chimney. They weren't discovered but when they tried to put it back they couldn't lift it! It demonstrated what a man could do under such stressful circumstances.

I remember while Wilfred was away during those years, everything my Dad did around the farm was for when Wilfred returned home. He would say things like "we better get the barn painted before Wilfred comes home". It seemed like he never thought about him not coming home or if he did he never let on.

We were told that during training overseas someone's gun went off and my brother was accidentally shot (February 18, 1945). He was 27 years old and is buried at Groesbeek Canadian War Cemetery in Holland."

By Wilfred's sister Audrey Evelyn Spencer-Acorn *Dec. 28, 1922 - † Dec. 12, 2018



Als eerbetoon is in het noorden van Saskatchewan een meer
(55*47'North,105*57'West) naar Wilfred Acorn vernoemd: Acorn Lake.

Copyright photo: <http://woodlandaerialphoto.com/>



55*47' N, 105*57' W,

Acorn Lake

Named in Memory of

Wilfred Lorne Acorn

Davis, Saskatchewan

1st Canadian Parachute Battalion
Private, L74821

On Active Service To His Country
Killed in Action
February 18, 1945
Age 27
Buried at
Grosbeek Canadian War Cemetery
Holland

